इदानीं साक्षादेव सर्वांतर्यामित्वंरामस्यदर्शयति ॥ सूर्यस्यापीति॥ सर्वस्यापि स्वस्वकार्यजनकत्वं एतदधीनमेवेतिभावः ॥ क्षमाक्षमेतिषष्ठीतत्पुरुषः ॥ १५ ॥ अगुणाः दोषजनकाइत्यर्थः ॥ १६ ॥ रामएताभिस्तिसृभिःसह अभिषेक्ष्यते वसिष्ठादिभिरितिशेषः ॥ श्रिया विजयलक्ष्म्या ॥ १७ ॥ कालांतरेपि राज्यार्हतां जनानुरागप्रदर्शनेनाह दुःखजमिति ॥ यतः अयोध्यायांविद्यमानः सर्वोजनः यं निष्क्रामंतमुदीक्ष्य दुःखजमश्रुविसृजति ॥ अतस्तस्य राज्यमवश्यंभावीतिशेषः ॥ १८ ॥ अथ तस्यवने

सूर्यस्यापिभवेत्सूर्योह्यग्नेरग्निःप्रभोःप्रभुः॥ श्रियाश्रीश्चभवेदग्र्याकीर्त्याकीर्तिःक्षमाक्षमा॥ १५॥ दैवतंदेवतानांचभूतानांभूतसत्तमः॥ तस्यकेह्यगुणादेविवनेवाप्यथवापुरे॥ १६॥ पृथिव्यासहवैदेह्याश्रियाचपुरुषर्षभः॥ क्षिप्रंतिसृभिरेताभिःसहरामोभिषेक्ष्यते ॥ १७॥ दुःखजंविसृजत्यश्रुनिष्क्रामंतमुदीक्ष्ययं॥ अयोध्यायांजनःसर्वःशोकवेगसमाहतः ॥ १८ ॥ कुशचीरधरंवीरंगच्छंतमपराजितं॥ सीतेवानुगतालक्ष्मीस्तस्यकिंनामदुर्लभं॥ १९॥ धनुर्ग्रहवरोयस्यबाणखड्गास्त्रभृत्स्वयं॥ लक्ष्मणोव्रजतिह्यग्रेतस्यकिंनामदुर्लभं॥ २० ॥ निवृत्तवनवासंतंद्रष्टासिपुनरागतं॥ जहिशोकंचमोहंचदेविसत्यंब्रवीमिते॥ २१॥ शिरसाचरणावेतौवंदमानमनिंदिते॥ पुनर्द्रक्ष्यसिकल्याणिपुत्रंचंद्रमिवोदितं॥ २२॥ पुनःप्रविष्टंदृष्ट्वातंअभिषिक्तंमहाश्रियं॥ समुत्स्रक्ष्यसिनेत्राभ्यांशीघ्रमानंदजंजलं॥ २३॥ माशोकोदेविदुःखंवानरामेदृश्यतेऽशिवं॥ क्षिप्रंद्रक्ष्यसिपुत्रंत्वंससीतंसहलक्ष्मणं॥ २४॥ त्वयाशेषोजनश्चायंसमाश्वास्योयतोनघे॥ किमिदानीमिदंदेविकरोषिहृदिविक्लवं॥ २५॥

विषयसुखंनास्तीतिशोचंतीमाह ॥ कुशचीरादिधरमपि यंलक्ष्मीरिव सीतानुगता तस्यकिंदुर्लभं इवशब्दएवार्थे ॥ सीतारूपेणलक्ष्मीरेवैषेतिभावः ॥ एतेन सविष्णुरेवेतिध्वनितं ॥१९॥ धनुर्ग्रहाणां शूराणां वरः श्रेष्ठः॥ पुरुषोत्तमत्वंविना नलक्ष्मणोऽग्रेसरःस्यादितिभावः ॥ २० ॥ द्रष्टासिलुट् ॥२१ ॥ २२॥ २३ ॥ रामे रामविषये शोकप्रलापादिदुःखं व्यथा मास्तु ॥ यतस्तस्मिन्नशिवं अशुभं नदृश्यते ॥२४॥ हे अनघे यस्मात्त्वयाऽशेषोयंजनः ॥ त्वत्परिवाररूपत्वात्त्वयासमाश्वास्यः ॥ अतोदेवि त्वंहृदि विक्लवं दुःखंकिंकरोषि ॥ २५ ॥